

laa rahvast loota. Tulokese juhil sõitsin julgest roop-
like teed mööda edasi, kunni poole tunni pärast üks
üksik talopere nähtavaks tõusis.

Varava taga astusin sadulast, talotasin hobuse
ratsu pidi õue, sidusin aia külgi ja läksin ise käsi-
laudo toa usti otsima. Matukese aea pärast leidsin
kül ukse ja tegin sanga lahti, aga üks oli toast kinni
pandud. Ehk kül tulewalguš pragude wahelt mino
peale paietis, siiski ei wõinud mina tupa waadata
ega toast muud heälitsemist kuulda, kui kiskide laulu.
Mina pörutasin paar korda rusikaga piida wasto,
koer hahas rebe al käredest haukuma, aga tuba jäi
kui enne kiskide laulotawaks. Kolmatkorda tuge-
wamast koputades, kuulin madalat heälitsemist, selle-
peale wana roostetanut naise kõri täie suuga hüüd-
wad: „Mis k— sunnitaw õõsel ukse taga kolistamas?
Kas tont wai inimene — wai ehk oled sina, Siim?“

Et kül nägemata teretamine lahke ei kostonud,
siiski palusin usti lahti teha ja teelt efsinut wõderale
peawarjo õõselks anda. Väks kaunis hea tük aega,
enne kui mino palumist tõteti täitma. — Sanga üle
tupa waadates nägin tahmase näoga wanamoori
rõbalas särkis ja niisama koristamata toa; kõik
näitas rop ja kasimata, kui harimata küsimine, misga
eit mind ukse taga tundmata kombel teretanud. Kus
inimesel meel ja süda pimeduses elawad, seal on
laa maja ja riided kasimata, otsego ei salliks ta wal-
gust ja puhtust kuskil pool. Targemad mehed, kes

paljo maid läbi käinud ja mitmeid sugu rahvast
tundma saanud, leidsid lugu enamist igas paigas nõnda.

Lahelt teretades astusin üle läwe tupa. Wana
eit pörnitas wihasel silmaga mino peale, kui oleks
tahtnud peast jalguni mind mõeta ja ninaotsast üles-
tunnistada, mis ammetmees ma pidin olema; siis
hüüdis ta: „Tõho! isand? wai sakš — wai hunt-
sakš ehk mis pergeli ammetmees teie olete? — kust
k— teid seie paisatie?“

„Andke aega, pai eidekene! siis pajatan teile lugu“
— ütlesin mina, ja hakasin sedamaid efsimise juhtu-
mist lühidelt rääkima; lõpetusel küsisin, kas Rundla
mõiji kaugel pidi olema?

„Rundla:mõiji! Rundla:mõiji!“ meherdas eit otsesui
mino küsimist tagaotsatades, hahas ueste wanduma
teejuhataid ja teekäijaid, kunni ta wiimaks nõnda
lõpetas: „Metsalise:õõitja wõis teile teejuhiks olla,
kui siitkaudo Rundlasse tahate minna. Meilt arwa-
takse kolm wersta Kausta kõrtsi, sealt seitse Tihawere
kiriko, mis hunt oma sabaga mõetnud, ja kirikust
peab ligi nisama paljo maad weel Rundlasse olema.“

Mina palusin eide kääst endale õõmaja, hobusele
tuulewarjo ja heinakõrri lõualuude:lõugutuseks. Aga
eidele kuulis ni:wähe mino palumist kui jänesse laulo,
sellepärast piisnin palumisele toeks poolerubla:tüki tema
pihuše. — Kas preesist magamise kohta kaabitut
hõbewalge maast saanud wiga nii kiirest inimese küllest
jõuab parandada, ei tea mina mite, ega ole tännini
lugu ise weel katsunud, — aga wanamoori wihas